

finde det fuldstændig korrekt, at naar der bliver sat et saadant Raad i Gang, mener det, at Noget maa der gøres. Sidste Sommer kom Kirkeraadet med Forslag til en Reform i Kirkeritualet. Dette Forslag drøftedes paa samtlige Landemoder rundt omkring i Landet, og der var ikke et af Landemoderne, ikke et af de geistlige Landemoder, som vilde vide noget af dette Forslag. Saa vidt jeg husker, var der ikke en Stemme, som løstede sig til Gunst for de syv vise Biskoppers Forslag, skjøndt de vare forstærkede med en bekendt Landssthingsmand og en theologisk Professor. Det er vistnok noget næsten Uørt i Kirkens Historie, at den høieste — eller om Forlæggelse — næst høieste kirkelige Autoritet kommer med et Forslag, som ikke i Geistligheden, saa vidt jeg veed, faar en eneste Stemme for sig. Og forrige Aar havde Kirkeraadet været akkurat ligesaa uheldigt. Da kom det nemlig med Forslag til en Form for Præsterenes Selvfommunion. Og saa dette blev gjort til Gjenstand for Kritik, og jeg husker ikke, om der var en eneste Stemme blandt Præsterne, der løstede sig til Gunst for Kirkeraadets Forslag. Nu i den sidste Tid har jeg rigtignok lagt Mærke til, at Kirkeraadet har haft en anden Sag for, som det synes at skulle have mere Held med. Det har nemlig udarbejdet en ny Form for Præsterenes Pensionering, og der synes at være Udsigt til, at den kan gaa igjennem. Kirkeraadet synes i det Hele taget at have langt mere Held med sig, naar det beskæftiger sig med økonomiske Anliggender, end naar det beskæftiger sig med aandelige. Jeg vil derfor — ja selvfølgelig kan det kun komme som en Henstilling til den høitærede Minister — spørge ham, om han ikke vil henstille til sit Kirkeraad, om det i Fremtiden ikke vil lade de aandelige Anliggender sørge for sig selv — eller maasse den høitærede Minister selv vil tage de aandelige Anliggender i sin Varetægt — for saa er jeg vis paa, at de blive røgtede bedre — og saa overlade Kirkeraadet de timelige.

Her have vi atter en Opræden af Kirkeraadet, hvor det er kommet ind paa det Omraade, hvor det hidtil har været saa saare uheldigt, nemlig det aandelige Omraade, og det har uregtelig forbauset at høre de Udtalelser af Brovik, Bispe og Bisper, som den høitærede Minister gjorde os den Glæde at gøre os bekendt med. Jeg vilde ønske, at den høitærede Minister havde læst lidt høiere; thi der var adskillige af disse Visdomsord, som undslap mig; men jeg fik dog nok at høre til at skjønne, at Kirkeraadet er optraadt paa en noget mærkelig Maade. Det,

som Kirkeraadet bebrejder Pastor Brücker, er det, at han vil gjøre sig selv til Skriftens Herre, han vil altsaa ikke uden videre anerkjende Skriftens Autoritet i alt muligt. Saa vidt jeg kan forstaa, var det det, Kirkeraadet anede over; men Kirkeraadet maa selvfølgelig vide, at det er et Spørgsmaal, som har været debatteret i den danske Folkekirke i de sidste 60 Aar. Jeg er vis paa, at den høitærede Minister i den Henseende er langt dybere inde i den danske Kirkes Historie, end Kirkeraadet synes at være. Den høitærede Minister vil vide, at der i de sidste Par Menneftaalder er ført en meget levende Debat i kirkelige Kredse om de Spørgsmaal, som Pastor Brücker ogsaa har debatteret, og at der har været høist forskjellige Meninger om disse Spørgsmaal, og det træffer sig saa mærkbarligt med en af vore nuværende Bisper og ikke den mindst bekendte, nemlig Bispen i Aarhus, at hans Fader, som var den i sin Tid med Rette vel bekendte theologiske Professor Clausen, der ikke alene som Theolog var høist anset, men ogsaa vil være ærede Medlemmer bekendt fra andre Omraader af det danske Folks Liv — Professor Clausen stod med Hensyn til sin Betragtning af den hellige Skrift — jeg kan ikke sige ganske paa samme Standpunkt som Pastor Brücker, han gif endnu videre, han vilde i endnu høiere Grad optaste sig til Skriftens Herre. Det er bekendt, at Professor Clausen hørte til den saakaldte rationalistiske Skole, og den rationalistiske Skole gif jo netop ud paa, som det selvfølgelig vil være den høitærede Minister bekendt, at den menneskelige Fornuft skulde være Herre over Skriften, og det, som saa den høitærede Minister oplæste om de Udtryk, som Pastor Brücker havde brugt, at han vilde have Lov til at udflyde og forkaste i Skriften Udskilligt, som han mente, han ikke havde Brug for, det gjorde den nuværende Aarhusbiskops Fader, den navnkundige Professor Clausen efter meget stor Maalestol, idet han nemlig bortforklarede . . . (Afbrudelse af Sag d) Det ærede Medlem fra Thisted mener maasse, at der er ingen Mening i at henvende sig til Faderen, naar der er Tale om Sønnen. (Sag d: Sa!) Jeg maa gjøre det ærede Medlem fra Thisted opmærksom paa, at jeg er inde paa en kirkehistorisk Undersøgelse, som det ærede Medlem maasse har lidt Banskilighed ved at følge (Sag d: Sa!). Det ærede Medlem bekræfter det. Jeg er inde paa at gjøre opmærksom paa, hvorledes der i den danske Folkekirke er ført mangfoldig Strid om den Sag, hvormed det netop her dreier sig, og at jeg altsaa for at dokumentere dette fremdrog, at den Aarhusianste